

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-274/24
10. маја 2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Мирјане Војиновић, председника већа, Ружице Ђурђевић и Јелене Вилотијевић, чланова већа, са записничарем Радицом Карић, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, одлучујући о жалбама бранилаца окривљеног АА, изјављеним против пресуде Основног суда у Пожеги К-29/23 од 08.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 10. маја 2024. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе бранилаца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Пожеги К-29/23 од 08.12.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К-29/23 од 08.12.2023. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, те је за наведено дело осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати Основном јавном тужилаштву на име трошкова кривичног поступка износ од 23.909,17 динара на рачун јавног тужилаштва ближе наведен у изреци побијане пресуде, као и на име трошкова кривичног поступка износ од 11.259,00 динара, као и износ од 10.000,00 динара на име паушала Основном суду у Пожеги, на рачун ближе наведен изреком побијане пресуде, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-бранилац окривљеног АА, адвокат Миодраг Стишовић из Београда, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, усвоји жалбу, а побијану пресуду преиначи тако што ће одбити оптужбу према окривљеном или га ослободити од оптужбе

или пак укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак. Захтевао је да буде позван на седницу већа пред другостепеним судом,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Немања Никитовић из Ужица, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Захтевао је да буде обавештен о седници већа пред другостепеним судом.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, поднеском КТЖ-286/24 од 17.04.2024. године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, одбије као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Миодрага Стишовића и Немање Никитовића, а побијану пресуду потврди.

Апелациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 447 ЗКП, у присуству бранилаца окривљеног АА, адвоката Миодрага Стишовића и Немање Никитовића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама и писаном предлогу јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбама изјављеним у корист окривљеног указује се да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, односно да је оптужба прекорачена, будући да је првостепени суд у изреци побијане пресуде навео да је окривљени напао службено лице у вршењу послова јавне безбедности, док из оптужног акта јавног тужиоца произлази да је окривљени напао службено лице у вршењу службене дужности. На наведени начин, по ставу жалбе, првостепени суд је у изреку побијане пресуде унео битан елемент кривичног дела из става 3 члана 323 Кривичног законика, који у оптужници недостаје и то да је оштећени „вршио послове јавне безбедности“.

По налажењу Апелационог суда, стоји чињеница да се оптужним актом јавног тужиоца окривљеном ставља на терет да је, између осталог, напао службено лице у вршењу службене дужности, међутим, из даље садржине оптужног акта произлази да су оштећени ББ и полицијски службеник ВВ вршили контролу безбедности саобраћаја на путевима, због чега су, како би утврдили присуство алкохола у организму окривљеног истог зауставили у својству возача мотицикла, када је окривљени прво бацио писак од апарата за контролу присуства алкохола у организму, удаљио се од оштећеног и полицијског службеника ВВ трчећим кораком, па када га је оштећени сустигао, дохватио је металну шипку са тла и замахујући левом руком у којој је држао шипку ударио оштећеног ББ у подлактицу руке коју је оштећени рефлексно подигао и тиме заштитио предео своје главе – лица од истоветног удара, да би потом приликом савлађивања активног отпора који је све време пружао, шаком леве руке ударио оштећеног у пределу

зида грудног коша, због чега су полицијски службеници према њему применили средстава принуде – физичке снаге и везивања и његово привођење службеним возилом у дежурне просторије ПИ Пожега. Из претходно цитираног оптужног акта јавног тужиоца, заправо произлази да радње које су предузимали како оштећени ББ, тако и полицијски службеник ВВ, сходно одредбама Закона о полицији, представљају послове јавне безбедности, који, између осталог, подразумевају проналажење и хватање учинилаца кривичног дела, како то произлази из садржине изреке пресуде, тако и из образложења исте, те самим тим првостепени суд модификовањем изреке пресуде у смислу да је окривљени напао службено лице у вршењу послова јавне безбедности, у ситуацији када су конкретни послови описани, а који према Закону о полицији представљају послове јавне безбедности, није прекорачио границе својих овлашћења, односно није повредио објективни идентитет оптужбе.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд није прекорачио оптужбу ни у делу где је у изреку побијане пресуде унео да су оштећени поступали „по налогу за извршење службеног задатка број ... од 18.07.2022. године, тако што је приликом утврђивања присуства алкохола у организму након његовог заустављања у својству возача мотоцикла“, ни у делу где је у изреку пресуде унео да је окривљени „ударио оштећеног ББ у подлактицу леве руке“, иако се у оптужници наводи подлактица десне руке. Ово из разлога, што је у конкретном случају првостепени суд извршио измену чињеничног описа дела у изреци пресуде, која је остала у границама чињеничног основа оптужбе, тачније у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива. Наиме, интервенција суда у погледу уношења у изреку побијане пресуде да су оштећени и полицијски службеник ВВ поступали по налогу за извршење службеног задатка, заправо само ближе опредељује на основу ког акта су они предузимали радње конкретним приликом, а како то произлази из писаних доказа које је првостепени суд извео током поступка, као што је током поступка из медицинске документације односно налаза и мишљења вештака медицинске струке, недвосмислено утврђено да је оштећени задобио ударац у леву руку. Дакле, према резултатима главног претреса, првостепени суд је одступио у чињеничном погледу од оптужбе, при чему није повећао криминалну делатност окривљеног, те самим тим није ни прекорачио оптужбу.

Оцењени су као неосновани и наводи жалби изјављених у корист окривљеног, да је првостепени суд начинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, будући да су, како се то указује жалбама, разлози пресуде противречни изреци пресуде и сами себи. Ову повреду подносиоци жалбе виде у чињеници да из изреке пресуде произлази да је због утврђеног степена алкохола у крви примењена према окривљеном мера задржавања до отрежњења, док у образложењу ожалбене пресуде на страни шест пасус два, суд наводи да је према окривљеном примењена мера његовог задржавања до отрежњења због вожње под дејством тешке алкохолисаности, иако првостепени суд током поступка није утврдио колики је био степен алкохолемије. У оквиру овог жалбеног основа указује се да је првостепени суд требало да одреди вештачење од стране вештака неуропсихијатра како би утврдио урачунљивост окривљеног, а имајући у виду да је окривљени био у алкохолисаном стању, док из изреке пресуде произлази да је исти био урачунљив.

Жалбени наводи изјављени по овом законском основу, од стране Апелационог суда, оцењени су као неосновани. Наиме, из одбране окривљеног произлази да се конкретном приликом није налазио у стању појачаног пијанства, након чега је до детаља описао како је дошло до предметног догађаја, при чему ни у једном тренутку није довео у питање своју урачунљивост, нити је одбрана током поступка предлагала да се на околност алкохолисаности окривљеног изведе доказ вештачењем од стране вештака неуропсихијатра, те самим тим, сходно одредби члана 436 став 4 ЗКП, овом жалбеном наводу није било места ни у жалби. При томе, првостепени суд алкохолисаност окривљеног није ценио као отежавајућу околност, нити је у конкретном случају возња окривљеног мотоциклом под дејством алкохола околност која би утицала на правну квалификацију кривичног дела, те самим тим не утиче на законитост и правилност побијане пресуде.

Надаље, жалбом браниоца окривљеног, адвоката Миодрaга Стишовића, указује се да је изреком побијане пресуде утврђено да је оштећеном нанета лака телесна повреда, док суд у образложењу тврди да до лаке телесне повреде није дошло, тачније да се иста не може са сигурношћу утврдити, па је, по ставу овог браниоца, на тај начин начињена битна повреда одредаба кривичног поступка услед неслагања изреке пресуде са образложењем.

Без основа су претходно изнети жалбени наводи. Ово из разлога, што се нетачно у жалби наводи да је изреком побијане пресуде окривљени АА оглашен кривим да је оштећеном ББ нанео лаку телесну повреду, будући да из изреке пресуде заправо произлази да је окривљени дохватио металну шипку са тла и замахујући левом руком у којој је држао шипку ударио оштећеног ББ у подлактицу леве руке, да би потом, приликом савлађивања активног отпора који је све време пружао, шаком леве руке ударио оштећеног у пределу зида грудног коша, дакле не и нанео лаке телесне повреде. Чињеница утврђена током поступка да је окривљени металном шипком ударио оштећеног ББ, те да га је потом рукама ударио у пределу зида грудног коша, неизоставно не значи, као што је то и у конкретном случају, да су ти ударци нанели и повреде. О свему овоме првостепени суд је у образложењу побијане пресуде управо из разлога што се из вештачења од стране вештака медицинске струке није могло са сигурношћу утврдити да је окривљени нанео телесне повреде оштећеном, наведену чињеницу ценио у корист одбране, а што је био разлог да противправне радње окривљеног АА правно квалификује као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика.

Надаље, жалбама изјављеним у корист окривљеног указује се да се у конкретном случају не ради о кривичном делу напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 КЗ, већ је у конкретном случају требало применити Закон о јавном реду и миру. За овакве тврдње жалба наводи да је окривљени одбио да се алко тестира и да се дао у бег према својој кући, а током бега, када полицијски службеници предузимају радњу спречавања бекства лица, долази до немиле ситуације, при чему, по ставу жалбе, тај напад од стране окривљеног није мотивисан повређивањем полицијског службеника, већ је мотивисан бежањем како би избегао алко тестирање.

Међутим, и ови жалбени наводи оцењени су као неосновани. Наиме, правилан је закључак првостепеног суда да се у конкретном случају ради о нападу на службено лице у вршењу послова јавне безбедности, будући да се под нападом, у смислу предметног кривичног дела, подразумева свако понашање којим се угрожава телесни интегритет пасивног субјекта, односно напад обухвата радње које су физички и непосредно управљене на тело службеног лица у време вршења послова јавне безбедности, а из изведених доказа произлази да је окривљени након што се од оштећеног ББ и полицијског службеника ВВ удаљио трчећим кораком, када га је оштећени сустигао, дохватио металну шипку и њоме ударио оштећеног ББ у подлактицу леве руке, а потом шаком леве руке ударио оштећеног у пределу зида грудног коша, док је оштећени полицијски службеник вршио послове јавне безбедности, што представља облик употребе силе у односу на телесни интегритет службеног лица после отпочињања а пре завршетка наведених послова, па самим тим и законом одређену радњу предметног кривичног дела.

Жалбеним наводима изјављеним у корист окривљеног даље се истиче да у конкретном случају, будући да је првостепени суд правилно нашао да оштећеном није нанесена лака телесна повреда, није могао окривљеног огласити кривим за кривично дело из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика. За овакве тврдње у жалби се наводи да је одредбом члана 323 став 3 КЗ, прописано да ако је дело из става 1 и 2 наведеног члана учињено према службеном лицу у вршењу послова јавне или државне безбедности, учинилац ће се казнити затвором од три до десет година, те како, по ставу жалбе, нису испуњени сви кумулативно прописани услови и то напад на службено лице, лака телесна повреда као последица напада или претња употребом оружја, те да је то лице вршило послове из области јавне или државне безбедности, то се самим тим не може говорити о правној квалификацији за коју се определио првостепени суд.

Ови жалбени наводи оцењени су као неосновани, будући да је заштитни објект предметног кривичног дела управо службено лице које врши послове из области јавне или државне безбедности, те како је током поступка утврђено да је управо оштећени службено лице које је вршило послове из области јавне безбедности, то је самим тим правилно поступио првостепени суд када је радње окривљеног правно квалификовао као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а поводом жалби бранилаца окривљеног, Апелациони суд налази да су и у овом делу жалбе неосноване.

Наиме, правилно је првостепени суд, сходно одредби члана 54 Кривичног законика, као олакшавајуће околности на страни окривљеног ценио његову ранију неосуђиваност, те да је током трајања кривичног поступка оштећеном исплатио на име имовинскоправног захтева износ од 150.000,00 динара, које околности је првостепени суд ценио као нарочито олакшавајуће околности, притом на страни окривљеног не налазећи отежавајуће околности.

Имајући у виду прописану казну за предметно кривично дело, где је као законски минимум прописана казна затвора од три године, која се, сходно одредбама о

границама ублажавања казне може ублажити до једне године, то је првостепени суд правилно, а имајући у виду све олакшавајуће околности на страни окривљеног, истог осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, правилно налазећи да се тако ублаженом казном, испод границе прописане законом, може постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ.

Самим тим, жалбени наводи изјављени у корист окривљеног да првостепени суд није дао довољан значај нарочито олакшавајућим околностима, оцењени су као неосновани, будући да у конкретном случају осуда окривљеног на блажу казну затвора по закону није могућа.

Из изнетих разлога, Апелациони суд је на основу одредбе члана 457 ЗКП, одлучио као у изреци.

Записничар
Радица Карић,с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Војиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић